

—¡No'm suchceheix á mí lo mateix!... ¡Ira de Deu!...

En aquet moment vé lo padri de Agata. Lo sufriement ha deixat impresas devastadoras consequencias en son rostre.

Ja havem dit qu' era corrector de probas.

Pocas vegadas enrahona, rahó per la qual gosa fama de sabí.

Las nenas lo rodeijan, y Agata, sa afillada, l' hi dona un petó.

—¿Perqué has tardat tant? exclamá la jove, fent un deliciós gestu ab los llavis.

—Vinch d' un bateig....

—¿Y 'ns porta confits?

—Se tracta d' una familia pobre y 'l qu' es pobre, no pot malgastar sos diners ab aquestas putineries.

—Aquest senyor parla ab la eloquencia dels Templaris, diu la viuda; lo mateix era mon marit.

—¿Qué? Templari?

—Si senyor..... sempre anava al temple.

—¿Y qui 'n nom l' hi han posat al nen?

—Lo nen no es nen, perquè es nena.

—¡La mateixa lógica de mon marit! ¡ah! ¡si aixequés altre cop lo cap!

—Estiga segura de que ja no tornarà á aixecarse.

—Aixó es lo que sento ab l' ánima!

—Donchs, díguins quin nom han posat á la nena, padri.

—Clotilde; ha sigut elecció meua; es un nom d' origen germánich — *Holde-ilde*, que significa filla—il·lustre.

—¡Llástima que siga filla d' un sabater!

—¡Paciencia! contesta l' capitá de barco, que may ha vist lo mar.

—¡Senyors! gran noticial exclama un que vol prendre part en la conversa.

—Tots giran lo cap, y en lo rostre de Agata s' pinta la més viva emoció. Es Artur, lo poeta que quant enrahona escolta sas propias paraulas ab gran asombro.

—¿Hi ha hagut algun telégrama del Brasil?

—Es que D. Valentí pensa declararli la guerra.

—Bon profit; voto per la pau.

—¡Perque vosté pertencix á una secta estranya que s' consagra sols als plahers y á la divertició! crida ab molta furia l' militar.

—Prefereixo la pau, sens la qual no hi ha progrés posible, contesta l' poeta, admirat de haver trobat una frase tant felis.

—Eix jove, está renyit ab son nom, murmura l' padri de la Agata, que no s' deix medi de fer gala de sa ciencia y sabiduria. ¿Saben vostés lo que significa l' nom de Arturo? es una paraula céltica. —*Art-air*—que vol dir *Gefe, cap*....

—¿Y qui dupla que tinch gran cap? mas tias y mas cosinas m' ho dihen tots los dias. ¿Han llegit vostés mos versos? ¿volen que 'ls hi lleigeixi un drama que he compost en tres dias? La vritat es que no he dormit....

—No importa, murmura tot baix, l' enemich del Brasil: ja dormiré l' públich.

—No, ara no,.... mes tart,.... un altre dia.

—Pero, bé; sapiguem ¿quina gran noticia es aquesta?

—Que la gata de ma padrina ha parit, ¿y saben qué?....

—¿Algun mico?

—Una gateta rossa, molt graciosa.

—¿Y quin nom l' hi posarán?

—No 'u sé: no s' ha resolt encare.

Lo padri d' Agata, que durant aquesta conversació ha permanescut abismat en interessants meditacions, exclama per de prompte ab aire molt satisfet,.... com si acabés de descobrir la quadratura del circuli:

—¿No diu vosté que aquesta gateta es molt graciosa?

—Si, senyor.

—Donchs pósinli *Agna*.

—¡Ave Maria Puríssima! ¡Posar noms cristians als animals!

—Es que en hebreo, *Agna* significa graciosa.

Lo militar que tém ser assassinat per lo Brasil, s' impacienta en lo seu assiento, y diu á la viuda:

—Aquesta gent no tenen sentit comú. ¡Quina conversació tant maca!

—¡Ay! mon marit may s' ocupava d' asuntos tan trivials.

—Si, ja sé que son marit no s' ocupava més que de tocar lo violon.

—¡Ah, si tornés á ressucitar!

—¿Lo violon?

—No senyor, mon pobre marit. ¡Cóm haguera tremolat lo Brasil! ¡Era de la fusta que s' fan los grans capitans!

—Un bestiassa, m' sembla, diu per sí lo militar, cansat de enrahonar sens tò ni só d' aquestos y altres assumptos superficials, y s' resolt ballar un rato.

Mentres tant lo militar torna á remouner sa conversació sobre la batalla d' Waterló, lo qual deu interessar molt á la viuda, puig se posa á plorar á cada moment, recordant que Napoleon tenia molta semblansa ab son marit.

Al ball, segueix lo joch de prendas, lo que dona péu al militar per novas observacions filosóficas.... hasta cert punt sobre la frivolitat de la juventut.

Després del joch de prendas se passa á la conversació, y l' padri de Agata aprofita qualquera ocasió per explicar lo significat de nous noms patronímichs, al pas que la viuda torna á fer sentir lo violon del seu marit y l' poeta enrahona de sos versos y l' militar de la guerra que pensa declarar al Brasil, així que s' trobi mitja dotsena d' amichs, que apoyin sos bélichs plans.

A las dotse s' dissolt la reunió. Agata posa un perfumat paper á la mà del jove Artur.... y s' torna tota roija. Respectém sos secrets.

Estimat lector, ¿no t' semblan molt agradables, y molt amenas y molt divertidas las tertulias de confiansa?

C. P.

¡NI 'LS MILS!

A mon estimat amich En Joseph Déu. (Campaner.)

Amich Déu: ¿Casarte dius?

treute del cap tals manias;

si sent fadri en lo cel vius,

sent casat, per mil motius,

en l' infern sempre viurás.

Si t' creus viure bé, t' enganyas;

val mes estar prés de moros,

puig tenen millors entranyas:

noy, hi há molt comers ab banyas;

senyal de que hi há molts toros.

Si la que t' has de casar

n' arriba á ser balladora,

comensat á preparar,

sens saber tú de ballar

prou ballarás á tot' hora.

Si es gelosa, tot lo dia

t' vindrá al detrás com un gos;

ni un sol moment de tú s' fia,

y es trist que la polcia

no t' deixi estar en repós.

Si percás es beatona,

tot lo que á tú t' passarà

sens que tardi molta estona

ja ho sabrá un' altre persona;

res, ¡gangas del confessá!

Si acás es d' aquellas mossas

que 'ls agrada la bromassa,

y 'n fá ab los amichs que t' rossas,

¡no las durás poch de grossas,

ab l' escusa de la guassa!

Si es d' aquellas modistetas,

sempre t' vindrá ab importunos

per fers' vestits, y altres tretas.

¡Ja 'n pots guanyar de pessetas!

sols tindrás xavos morunos.

Si acás batxillera n' es,

ja t' dich que serás de planya;

cuydantse sols dels demés,

de lo séu may farà res

semblant ta casa.... la Espanya.

Ab crits, sustos y renyinas

mals de caps y altres tragerias

criticat fins per vehinas,

viurás, noy, si bé ho atinas

disfrutant sols de.... miserias.

En fi, amich, de cap manera

sent casat viurás gosant;

la que ab tú casar s' espera

digas que t' vinga al darrera

ab un fluvíol sonant.

Créume donchs, no t' casis pás,

no vulgas passá amarguras,

may com are bé estarás,

puig casat, avansarás

tant sols deutes y criaturas.

Sent fadri es lo millor viure

puig de diíxa sempre s' logra;

dels casats te 'n pots ben riure;

es molt, poguer estar lliure

de la fiera que s' diu «Sogra.»

Já per última vegada

te dich, puig que no t' vull mal,

que no fassis cap gatada,

perque, vaja, es molt pesada

la carga matrimonial.

Reflexiona be l' que t' dich

puig ja sabs que só gat vell;

are tú rumia un xich

y s' retira ton amich

quedante tú ab son concell.

MARTÍ REVOLTÓS. (Dos paraigües foradats.)

LO PORRÓ.

Tragueijém.

Gros porró de vidre blau,

De la taula l' millor goix,

Sols en nostra terra escau;

Qu' éll en las gallas del brau

Pinta ab forsa l' color roig.

Ell n' ha dat en mil batallas

Exemples fins á corull,

Gloria als braus, als vils mortallas,

Y en lo temps de las gramallas

Fou lo nostre honor y orgull.

En Pere quart de Aragó

Nomenat del Punyalet,

D. Jaume l' Conquistadó,

Y molts altres, ja ab porró

Bebian, sí.... y á gallet.

En Fortuny, Capmany, Figueras

En Prim y molts altres mil

Mes de un cop, y ho dich de veras,

Deixant las costums severas,

Bebian del porró al fil.

Y per més que ara declina

Nostre pendó, que ha sigut

Fins terror de Constantina (1)

May faltarà en nostre escut

Lo porró.... y la barretina.

MÚTIS.

(1) Rogér en Constantinopla.

HISTORIA D' UN PI.

Vaig neix en terra flamenca, no á la terra dels gavinets sino á la dels pins y la resina. Lo meu pare era un senyó pi que diríam, un bon mosso: era l'orgull del bosch. De simple brotet, que verdejant sortí entre quatre pedras, vaig creixer, no com las carbasseras, sino com un pi dret y tibet; lo meu pare m' mirava que li queya la bava quan veyia que cada dia m' anava omplint de branquetes y que als meus peus la sombra s' anava axamplant qu' era un gust. ¡Pobre! poch li havia de durar lo goig; un dia s' assentaren als seus peus uns homens ab uns trastos molt relluhents y tira d' así, tira d' allá, al poch temps lo veyia caurer á terra, sense exhalar un jemech; ¡l meu pesar fou grant y donant axamples al llanto la resina m' queya tronch avall com bálsam que suavisava las penas del cor.

Tot pasa, y com es natural passá'l dolor y tornaren per mi dias de goig quant me contemplava jové y bufó y mes un dia al veurer que mereixia la confiansa d' una parella d' enamorats qu' escullint ma frondosa sombra venian á comunicarse las sevas ansias; ¡quinas mitjdiadas mes hermosas per aquell parell de colomets! jo tot era ulls y aurellas; be n' veyia d' escenas dolsas! be n' sentia de parauletes d' aquellas que als homens ls fan torná la pell de gallina; mes... callém: no vull sé xarrire; ells se van arribar á entendre. En lo bosch, ls aucellets saltavan per sobre meu teixint cada primavera entre ls meus brassos lo niu dels seus amors; las plantas silvestres enfilantse per las mevas camas las cubrian de floretas y verdor, ¡l vent m' acariciava omplintme de petons.... ¡quina felicitat!

Alló no podia durar.... vaig caurer com lo meu pare y ¡suerte negra! com si l' robarme la vida no ls bastés, me varen fer á trossos, y convertit en tauló vaig fé cap á la bodega d' un barco, y cap á Espanya falta gent. Aquí ls sufriments foren per mi una cadena continua; me van treure del barco com si fos una cualsevol cosa, los bastaixos me feyan aná pegant cada cop que m' esquerdava, lo comerciant prou m' alabava pero ls fusters sent una ganyota de despreci li deyan, home que no hu ven, si es fusta chapada, si no te melis, si segons per quinas fenyas no serveix... y altres coses per l' estil. Jo m' consumia de rabia malehint la meva sort sens pogué pensá que al sortir d' allí me podian destinar per fer atauts com aixi succehi, acabant d' eix modo la meva historia.

Tal volta si no hagués tingut tan bona juventut are com are m' trobaria convertit en porta d' un saló de ball ó á lo menos en tap de número 100 qu' es sempre milló destino que l' que tinch.—Devia ser la meva planeta.

RITA B.

CONTRAST.

Dintre d' una humil caseta,
imatge del Paradís,
viu ditxosa una familia
com aucellets dintre l' niu.

Una mare carinyosa
cuida á tres infants petits,
y un pare honrat, lo sustento
del treball treu per tots cinch.

Niu d' amor, lloch de ventura
allí s' troba dia y nit,
allí sols la pau hi impera,
allí la ditxa hi sobrix;
tot es goig, tot es ventura,
tot es pler, tot hi sonriu.

Fills honrats del treball, viuen
sens ambició ni neguit,
y son modest passament
es per ells, gloria sens fi.

Si en la taula no si veuen
á tot hora requisits,
l' pa y vi, jamay hi mancan
puig que Déu l' ha benehit.

Quant, al vespre, la volteijan

ab gran contento tots cinch,
á cap de taula ls dos pares
y á son entorn ls petits;
sembla, no una humil caseta,
sembla alló lo paradís.

Y al contemplar tanta ditxa
somrient l' pare diu:
¡Guardi l' rich sas grans riquesas,
jo, sent pobre, so felis!

Pompa, luxo, cotxes, galas,
or y sedas, molts criats,
ab profussió veurén sempre
en la casa de D. Pau.

Las riquesas que l' volteijan
oh!... de mes grans no n' hi há!
¡quina sort!... tot hom esclama,
al contemplar son palau.

Viure axis, ¡quin felis viure!
es está l' cel, ¡quin gosar!
¿qué li pot faltá, digueume,
si tot li sobra á don Pau!
¿Qué li falta!... tot li falta!...
¿qué l' tormenta?... un rósch grant.

Miréulo allí dins, miréulo
de domasos volteijat,
y robert de pederria
y servit per mil criats.

No sosega nit ni dia,
viu neguitós, asorat,
en son cor, la serp s' hi enrosca
de la codicia mes grant,
y ni li bastan riquesas,
ni li bastan dignitats;
no pot, ab or, en cap púesto
trobar la ditxa, la pau,
la tranquilat del ánima,
ni aquella veu acallar
que li crida ¡mes encara!
y desesperat don Pau,
esclata ab plor d' amargura
y de son tat renegant,
¡de qué m' serviu, diu, riquesas,
si sent rich, so desdixat!

Compara, lector, y digam
quin estat deus preferir:
ser desdixat ab riquesas,
ó, sent pobre, ser felis.

ZARANDIETA.

PERQUÉ?...

—Perqué, quant la negrenca nuvolada
Lo puig vehi cubreix
Y tocan á bon temps per la encontrada,
Lo cor se m' entristeix?

Y après, quant, amaynada la tempesta
surt l' arch de S. Martí,
Perqué dintre mon cor retorn la festa
al véurel reflecti?—

Quan trist me veus, respon, hermosa aymia,
Perqué t' acut lo pló?...
Perqué, quan m' afalaga l' alegria,
Somrius també, com jó?...

Y après que tú m' responguis, estimada
Lo cas t' esplicaré
Donante, plé d' amor, una besada
En mitj ton front seré.

JOAN PONS Y MASSAVEN.

ARRELS DE CAMPANAR.

AVÍS.

Haventse esfonsat los setse primers esglahons del Campanar y per lo tant no poguent pujar més amunt, hasta qu' estiguin arreglats de nou, devém participar á nostres estimats llegidors que mentres los mestres d' obras estiguin treballant en la reparació dels setse esglahons

caiguts, se suspendrá la publicació del CAMPANAR DE REUS, fins y á tant que poguem pujar al disset esglahó ab tota llibertat y sens embrás de cap classe.

LA REDACCIÓ.

Traduhim del *Diario de Tarragona*:

«La subasta per la adquisició de palla per la casa de Beneficencia d' aquesta ciutat, ha sigut adjudicada á favor de D. Anton Alegret Pijoan vehi de la mateixa.»

¡Palla per la casa de Beneficencia! aixó es que n' deuen fer caldo per los albergats.

Los periódichs americans nos fan saber que las picadas d' abellas poden curarse molt fàcilment ab unas quantas follas de joliver.

Y nosaltres fem saber que las picadas del *Burinot*, sols se curan ab fum d' incens.

A las Corts hi ha un diputat que s' diu Gallostra.

¡Gall-ostre! No sé perqué l' cor me diu que aquest bon senyor ha de ser víctima d' una calxalada d' algun diputat *gastrónomo*.

L' altre dia á Valls, després de cert acte religiós, un brigadier que durant l' última guerra civil donava als carlistas, cada tunyina que cantava l' credo, ó al menos axis ho feya veurer; doná un crit de ¡viva la Religió!

¡Quina rialleta s' hi devian fer petar los burinots, vull dir los redactors de *Lo Burinot*, al llegir tal nova!

Ara s' han acostumat á n' aquesta ciutat á encendre los fanals á las dotze de la nit.

D' una part, fan bé, perqué aixis passejant se pot fer un petó á alguna noya sense que ningú ho veigi.

—¡Papa! deya un nen foraster que ab la seva mama, va vindrer á veurer la festa major, ¡papa! los gegants de Reus, devian pendrer mal, perqué acabada la professó vaiz sentir que devan que ls portaven al Hospital.

Aquella criatura no sabia que en dit edifici durant tot l' any fan la vida á n' aquells grans homes.

Un choricer de Vich acaba de ser nombrat provehidor de la Real casa.

Si aquest bon senyor ns remet un parell de dotzenas de chorissos, nosaltres també li enviarem lo titol de provehidor de la redacció de *Lo Campanar de Reus*.

Entre dos:

—¿Com es que vostè, don Pau, sent un membre de la societat protectora dels animals, no compra may *Lo Burinot*.

—Perqué nosaltres no protegim á animalots tan asquerosos, don Joan.

Reus segueix sofrint las consecuencias de gran escassetat d' aigüas.

¿No es vritat qu' es molt estrany que nostre Ajuntament, tenint entre ells *Fonts*, que ls gallegos ne dirian *Fuentes* ns fassin patir tanta set?

Segons havem sentit á dir l' Ajuntament nou, tracta de fer moltes coses en bé de nostra ciutat y una d' ellas.... es no fer res.

Ho creyem molt bé.

—Senyó Pau ¿que m' sabria dir si la Parroquia de San Pere está per llogar?

—¡Y are! ¿Cóm es que diu semblant cosa?

—Perqué quan está per llogar algun pis li posan un paper blanch y com que á la porta de dita Iglesia n' hi he vist un de plantat, que vol que li digui, m' hi cregut que buscavan estadants.

Fa poch dias, van anar á casa un adroguer d' aquesta ciutat, quatre fulanus molt tranquils, y á un dependent molt tibet, van demanarli barras de guix per fer noms á las parets.

Al dia següent, totes las parets dels carrers de Reus, estaven plenes de « Tibante. »

Ara, cada hù que ho prengui com vulga y qui siga confrare.....

Filosofia d' un mestre d' escola :

— ¡ Als espanyols ja no 'ns toca patir mes que aquest any.... y 'ls que vindrán !

¿ Saben aquell frare de Fransa de que vam parlar-loshi en un de nostres números anteriors ?

Donchs diuben que ja 's ha posat en camí en direcció á aquesta ciutat al efecte de trobar aigües que 'ns fassin passar la sequia que molts anys en eixa temporada estem patint.

¿ Qué 'u creuenh vostés aixó ? nosaltres tampech.

Havem rebut un atent ofici d' invitació, per assistir al acte de posar la primera pedra del nou Teatre en la plassa de la Revolució qual acte deurá tenir lloch lo dia 33 d' Agost del pròxim sigle.

Agrahim moltíssim tal deferencia, pro com que nosaltres no hi podem assistir, ab molt gust deleguém la comissió als nets de nostres nets, los quals segurament sabrán cumplir sa missió millor que nosaltres.

L' altre dia un berganti inglés reculli á dos francesos que va trobar en una llanxeta al mitj del Océano, casi morts, á causa de fer set dias que no havian provat aliment.

¡ Per set dias de no menjar, ja 's morian !

Los francesos no foren bons per mestres de estudi aquí á Espanya.

L' altre dia hi hagué un feriten aquesta ciutat.

Pero nostra policia,
va treballar ab tanta fé,
que á eixas horas ja se sap.....
que s' ignora qué va sé.

Nostre particular amich y estimat colaborador del Campanar En Roig y Ferré (Zarandieta) está escrivint una sarsuela que molt prompte deurá posarse en escena en la vehina capital de Tarragona, ahont viu dit Zarandieta.

L' hi desitjem molts aplausos y bon resultat.

Ab molta oportunitat deya aquest dia un amich nostre:

— Quant s' acosta la caló, tothom s' apresura á empenyar las prendas d' hivern, hasta que vé l' istiu.

Fa alguns dias que en aquesta ciutat hi ha uns quants tranquils que s' entretenen á las nits á escriure ab guix blanch per totes las parets dels carrers, la paraula « Tibante. »

Ultimament, no sols ho han fet ab guix sinó que hasta han plantat papers de tots colors ab la mateixa paraula.

Com que nosaltres no ignorem lo motiu d' aquesta broma, devem dirlos hi qu' es molt fácil que dins poch dias la fem també saber á tots los vehins d' aquesta ciutat per un medi molt especial y humorístich.

Apesar de que encara es bastant lluny lo dia de San Jaume, ja s' estant fent en aquesta ciutat molts preparatius per celebrar aquella festa ab tot lo luto possible, haventse publicat uns grans cartells anunciant las festas que 's farán.

Se diu que si servirán algunas de las mateixas guarnicions que van servir per las festas de San Pere, que 's van celebrar ab tant de bullici en aquesta ciutat y que tant llamaren l' atenció dels molts forasters que 'ns vingueren á visitar.

En un tech que celebraren l' altre dia en un poble vehi varios individuos, ab motiu de entrar á formar part del nou Ajuntament, un d' aquells volguent donar provas de no ser fastigós, apostá qu' era capás de menjars tota classe de bestias que trobés. Se porta á cap la posta y 'l nou edil reventá de fástich.

No se rés, pro m' hi jugaria 'l coll que entre 'ls animals que 's va meujar hi entrá un Burinot ó una sogra; puig ¿ quins altres podian ocasionarli la mort ?

GANGAS DEL AMOR.

—
SONET.

—
A una raspa.

Foll d' amor jo per tú nena vivia,
tú n' eras mon encant, ma ditxa entera,
t' aymaba jo ab passió tant verdadera
que ja mes pur amor no 's trovaria.
Mes ¡ ay ! vá veni un jorn que ma alegría
se convertí en tristor, per ma sort fera;
¡ ni may que t' hagués vist, tendre cuynera !
puig are en tal estat jo no 'm veuria.
Tú 'm deyas que á n' á mi tant sols aymavas
y 'm creya jo que aixó n' era vritat,
mes l' altre aymant al veure que ab mí anavas
un vespre va donarme un estofat,
y quan are jo 'm veig las carns mitx blavas
trist esclamo.— ¡ Ay amor, com m' has posat !
DOS PARAYGUAS FORADATS

FAULAS.

XI.

LAS CIGALAS Y 'LS GRILLS.

Un grill entre mil cigalas
va dir, aixamplant las alas,
que 'ls grills cantan molt milló;
van dir no,
las cigalas, si ell va di;
van passarho á votació
y un vot contra mil sorti
de que si.

Lo mateix grill, temps després,
va trovarse ab mil grills més
y una cigala entre 'ls tals:
per prová 'ls,
lo grill retreu la qüestió;
ho votan tots imparcials:
llavors mil surten en pró
y un que no.

Tenint, donchs qüestions igualas
com los grills y las cigalas
los homes del mon, digueu:
si 'us trovéu
en discussions algun dia
y á votació ho proposéu,
¿ tindrà rahó la majoria ?
— ¡ no ho sabia !
JOSEPH VERDÚ.

EPIGRAMAS.

Deya abir en Pau Serrat:
— ¡ Tens un ull que 't parla, Mecas !
y ell respongué ab serietat:
— Aixís ho tinch reparat
quan me menjo un plat de secas.
F. PRIETO.

En Gay qu' es de Tarragona,
y parla al estil d' allá,
ahont en lloch de di « á casa »,
crech jo que diuen « á ca, »
va enviá un dia un recado,
al sombrero que 's diu Blay,
que l' hi deixés al moment
un sombrero per ca-Gay.
LILIP....

Passant un jorn un xicot

qu' anava nú dels dos pens,
per un cert carrer de Reus,
un munt de cals dins d' un sot
va veurer, y un burdagás,
que s' estava per allí
ab frescura l' hi va di:
— Ficati que 't calsarás.

JOSEPH DÉU.

Una noya que cantava,
com no 's pot cantar milló,
devant d' una reunió,
á un pianista preguntava:
— ¿ Escolti, senyor Fortuny ?
¿ vosté m' acompanyará ?
Y 'l pianista contestá:
— ¡ Senyora, que viu molt lluny ?

EPITAFIS.

Aquí jau un hortolá
que vá tenir la mania,
d' ell mateix ferse plantá
per veurer que 'n sortiria.

NOY MACO.

Jau un hom dins d' eixa llosa,
que bon home en vida n' era
y desde que en pau reposa
s' ha n' es tornat calavera.

M. SITÁBBIMA.

Jau aquí la filoxera,
que va passar la frontera
per fer son Agost á Espanya;
mes hi ha aquí tanta sisanya
que no hi pogué fer cassera.

RICARDO.

EMBULLS.

SOLUCIONS DEL NÚMERO ANTERIOR.

XARADA 1.ª Co-lo-ma.

IDEM 2.ª Pas-si-ó.

CONVERSA. Treseta.

ENDAVINALLA. Pincell.

Ha guanyat lo premi humorístich « Patró Aranya ».
L' hi enviarem pel correu á la direcció que 'ns diu.

ADVERTENCIA.

Tota la correspondencia que haviam rebut aquesta setmana, va esfontarse també junt ab los esglahons del Campanar y no 'ns fou possible desentsorrala.

Per lo tant no la podrém contestar hasta qu' estigui treta tota la runa que caigué sobre d' ella.

ANUNCIS.

TALLER DE ENCUADERNACIONES

DE

TORROJA Y TARRATS

carrer Major, núm. 11.

En aquest establiment se fan encuadernacions de tota classe, desde las mes sencillas á las mes luxosas, ab perfecció, prontitut y economia.

100 TARGETAS

de visita fetas en tipos moderns y de bon gust é impresas en cartulina bristol per

8 RALS.

Imprenta y llibreria de TORROJA Y TARRATS, sucesors de Roca, carrer Major, número 11.

ESTAMPA DE TORROJA Y TARRATS
Carrer Major núm. 11.